

El Barça és ara més que un club a Europa?

Els mitjans de comunicació francesos, l'endemà de la victòria a la final de la Lliga de Campions a l'Stade de France de París, no van tenir cap inconvenient a identificar el Barça amb Catalunya o, més exactament, amb els catalans. Ara bé, el raonament es relacionava amb la part esportiva i rarament s'hi trobava una reflexió de fons sobre l'aspecte polític. A França Joan Laporta és més conegut que Pasqual Maragall.

Si al presentador d'*Info Sports*, una cadena especialitzada de la plataforma francesa per televisió via satèl·lit i cable TPS (la competència de Canal Plus), se li hagués preguntat si coneixia el president del Barcelona, Joan Laporta, i el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, possiblement només hagués respost afirmativament en el primer cas. En un debat d'aquesta cadena, al qual aquest cronista va ser convidat el dia abans de la final, juntament amb un periodista de la BBC, Alasdair Sandford, seguidor de l'Arsenal, el Barça de Ronaldinho concentrava totes les expectatives. Qui això escriu era identificat amb un mitjà català, però a la llarga acabava sent un periodista espanyol. Les connexions entre el club actualment més popular del món i la realitat nacional catalana no anaven més enllà perquè es tractava d'un programa d'esports i perquè aquesta realitat continua sent difícil d'entendre més amunt dels Pirineus i, especialment, a França. Inclosa la qüestió lingüística.

Tot i així, l'endemà de la gran final no hi va haver cap diari francès que no utilitzés la denominació "catalans" per referir-se als jugadors del Barça, de manera més habitual que no l'atri-

but "espanyols". Aquest és el cas del periòdic especialitzat *L'Équipe*, l'únic esportiu al país que ho ressaltava en el subtítol, en el resum i en el peu de foto de portada de dijous. A més, el seu corresponal a Barcelona incloïa les declaracions d'un culer a Canaletes que efectuava el paral·lelisme entre futbol i política. El dimecres, dia del partit, *L'Équipe* havia publicat una entrevista a Johan Cruyff en què es destacava la frase: "Catalunya és treballadora, tot el contrari d'un esperit galàctic."

Al seu torn, el rotatiu més venut a França, el popular *Le Parisien/Aujourd'hui*, amb un gran nombre d'edicions regionals, tampoc no tenia cap inconvenient a parlar de "catalans" als titulars i al text. I aquest era el cas també de *Libération* i *Le Figaro* (menys entusiastes en el vocabulari) i, en menor mesura, del referencial *Le Monde*.

En general, poc esport. D'entrada, els diaris de prestigi francesos dediquen poques pàgines a l'esport, com els noticiaris televisius, si no és per parlar de la selecció estatal. *Le Monde* prefereix publicar grans reportatges de tant en tant, analitzant les qüestions de fons, que no pas parlar dels partits

en si. En aquesta ocasió, el "Catalonia is not Spain" que lluíen les Joventuts Nacionalistes de Catalunya (JNC), de CiU, a l'Stade de France ha passat completament desapercebut. De fet, durant el debat sobre l'Estatut les informacions feien més aviat ressò d'una certa incomprensió per les reivindicacions catalanes i donaven força rellevança a la posició del Partit Popular. El corresponal de *Libération* a Madrid es va arribar a exclamar sobre la possibilitat que Catalunya jugués un partit oficial contra Espanya, comparant-ho amb un enfrontament tan sense sentit com seria Còrsega contra França, però oblidant la situació d'Escòcia, Gal·les o Irlanda del Nord.

Tampoc no és per casualitat que hagi estat un setmanari nord-americà, *Time*, el que s'atrevis a publicar un article escrit per Franklin Foer, un americà expert en futbol i mundialització que viu a Barcelona, titulat "Homenatge a Catalunya", com el llibre de George Orwell. Foer no dubta a relacionar la lluita dels republicans catalans contra el cop d'estat i la dictadura de Franco (un cosí seu va lluitar a les Brigades Internacionals), amb el paper que representa ara el Barça, "amb un esperit de nacionalisme liberal que es contraposa al xovinisme ètnic i la falta de crítica de les nacions estat". L'estudiós nord-americà hi afegeix que el Barça "és un bastió de pluralisme perquè el seu himne reconeix explícitament que els immigrants són benvinguts".

Una interpretació com aquesta està lluny de ser assumida pel periodisme esportiu i no esportiu francès, que no veu, de moment, en la figura de Laporta un veritable símbol polític. Potser per això encara no fa gaire por que el Barça estigui darrere de la Unió Esportiva Arlequins de Perpinyà (USAP), l'equip de rugbi que ha arribat a finals dels campionats francès i europeu. En el partit pel guanyador de la Lliga 2003-04 a l'Stade de France, Canal Plus entrevistava a peu de camp Laporta, mentre Jacques Chirac era a les graderies. Més tard, el president francès, baixà a saludar un per un els jugadors, malgrat que l'himne de la USAP és "L'Estaca".

A la final de París contra l'Arsenal, Chirac va declinar finalment la invitació a assistir-hi i es va fer delegar pel

L'endemà de la gran final no hi va haver cap diari francès que no utilitzés la denominació "catalans" per referir-se als jugadors del Barça.

ministre d'Esports, Jean-François Lamour, i el ministre d'Afers Extranjers, Philippe Douste-Blazy, exalcalde de Llorda i de Tolosa de Llenguadoc. A la graderia, Laporta estava envoltat pel president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero i pels reis

Val a dir que Pasqual Maragall i el president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach, van haver de ser convidats pel Barça, perquè la UEFA no els reconeixia com a representants d'institucions. Excepte l'alcalde Joan Clos, que va baixar al terreny, els altres líders po-

tres consellers socialistes i d'IC van anar a celebrar el triomf a l'Oficina de la Generalitat de Catalunya a París, que va tancar expressament l'històric carrer del Commerce Saint André, al costat de l'Odeon. Pujol i Mas van optar per anar a la festa del Barça, que es va fer en un pavelló del bosc de Boulogne. Carod-Rovira i Benach van agafar l'avió la mateixa nit. De fet, Turisme de Catalunya a París, que fins ara depenia d'ERC, va aprofitar l'esdeveniment per vendre la destinació en un acte a la Maison, el dimarts anterior al partit, en què hi havia un sopar servit pel cuiner Jean-Luc Figueras, posseïdor d'una estrella Michelin. Per acabar-ho d'adobar, l'endemà, en la celebració de la victòria, un senador francès va confondre Maragall amb Pujol.

El 'Catalonia is not Spain' que lluien els joves de de CiU ha passat completament desapercebut en la premsa francesa

d'Espanya. Al darrere hi tenia el president Pasqual Maragall, la seva esposa, Diana Garrigosa, i l'ambaixador espanyol, Francisco Villar, a qui les càmeres de televisió agafaven millor que al president de la Generalitat en un triangle entre Laporta, Zapatero i ell mateix.

lítics, com el conseller de Relacions Institucionals i president d'IC, Joan Saura, l'expresident Jordi Pujol, el president de Convergència i Unió (CiU), Artur Mas, i el president d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), Josep-Lluís Carod-Rovira, van passar més aviat desapercebuts. Maragall, Clos, Saura i al-

Vicenç Batalla
París